

Arrest

nr. 238 185 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen in België aangekomen op 13 juli 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 17 juli 2018.

1.2. Op 19 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 20 september 2019 aangetekend naar verzoekers verzonden.

1.3. De bestreden beslissing ten aanzien van A. O. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en werd u geboren op 20/06/1352 (Gregoriaanse kalender: 22/09/1973) in het dorp Afghanya (district Nejrab, provincie Kapisa). U bent Tadzjiek van etnische origine en soennitisch moslim. In de 12de klas moest u stoppen met school wegens de onveilige situatie in uw land en regio. Uw eerste jobs waren het verhandelen en vervoeren van goederen, alsook het helpen op de landbouwgronden van uw vader. In het jaar 1379 (2000/2001) trouwde u met At. F. (...). Samen kregen jullie drie kinderen: An., Z. en I.. In 2012 ging u aan de slag als machine operator voor het bedrijf Turbo Engineering. U werkte meestal op de Amerikaanse militaire luchthaven van Bagram (provincie Parwan), maar moest soms ook naar de luchthaven van Jalalabad (provincie Nangarhar). U kwam gewoonlijk één keer per week, op zaterdag, naar huis. De mensen in uw regio wisten niet wat voor werk u precies deed. Enkel uw gezin was hiervan op de hoogte. Wanneer iemand iets vroeg had u hen gezegd dat ze moesten vertellen dat u chauffeur was in het noorden van het land.

In de derde of vierde maand van het jaar 1396 (mei, juni 2017) kwam er een buurman naar uw huis. U was op dat ogenblik aan het werk in Bagram. De buurman vertelde tegen uw echtgenote dat hij in de moskee had gehoord dat u voor de Amerikanen op de luchthaven van Bagram werkte. In uw regio zijn er immers families wiens zonen voor de taliban werken. Toen u enkele dagen later naar huis kwam voor uw wekelijkse vrije dag bracht uw echtgenote u hiervan op de hoogte. De volgende dag keerde u terug naar uw werk en vroeg u onmiddellijk een maand verlof aan. Op die manier wilde u de geruchten over uw werk in Bagram de kop indrukken. Ongeveer halfweg uw verlof werd er tussen 1u en 2u 's nachts plots op de deur van uw huis geklopt. Vanop de tweede verdieping van uw huis kon u zien dat er vijf of zes personen – waarvan u aanneemt dat ze van de taliban waren – voor uw huis stonden. Ze riepen dat u onmiddellijk naar buiten moest komen. Uw echtgenote zei dat u moest weglopen, waarop u via de achterdeur van uw huis en via de boomgaarden uw dorp verliet. Via verschillende andere dorpen bereikte u uiteindelijk te voet het districtscentrum van Nejrab. U wachtte er aan de voorzijde van een hotel tot ongeveer 5u 's ochtends, waarna u naar uw echtgenote belde. Zij vertelde u dat ze de deur niet had opengedaan en dat deze talibs jullie huis niet waren binnen geweest. Ze waren nog ongeveer een uur in de omgeving van uw huis gebleven en uiteindelijk weer vertrokken. U vroeg uw echtgenote om in de vroege voormiddag naar Mahmood Raqi, het provinciecentrum van Kapisa, te komen samen met de kinderen. U ging eveneens naar daar, en rond 9u vertrok u samen met uw echtgenote en kinderen vanuit Mahmood Raqi naar het huis van uw schoonfamilie in Kaboel. Onderweg naar Kaboel besloot u dat u en uw gezin voor jullie eigen veiligheid het land moesten verlaten. Jullie bleven ongeveer drie dagen bij jullie familie in Kaboel en u besprak er uw problemen met uw schoonbroer. Hij zei dat hij niet voor jullie kon zorgen, dat hij door u zelf problemen kon krijgen in Kaboel en dat jullie inderdaad het land best verlieten. Hij vond een smokkelaar voor jullie waarmee jullie reis geregeld werd.

Op 14 saratan 1396 (5 juli 2017) vertrokken u en uw gezin vanuit Kaboel naar Nimroz, waar jullie op illegale wijze te voet de grens met Iran overstaken. Via Iran reisden jullie verder naar Turkije, waar jullie een twintigtal dagen in Istanboel verbleven. Vanuit Turkije staken jullie te voet de grens met Bulgarije over, waar jullie opgepakt werden door de Bulgaarse politie. Jullie werden er naar een gesloten centrum gebracht en verplicht om vingerafdrukken te geven en asiel aan te vragen. Vervolgens werden jullie overgebracht naar een open centrum, waar jullie nog één maand bleven. Per auto reisden jullie verder tot in Servië, waar jullie een verkeersongeval hadden. De chauffeur liet jullie achter, waarop jullie samen met de andere vluchtelingen in de auto hulp moesten gaan zoeken in een nabijgelegen dorp. Hierop werden jullie naar een opvangcentrum gebracht waar jullie ongeveer zeven maanden bleven. Van Servië reisden jullie nog verder via Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Op 17 juli 2018 kwamen u en uw gezin uiteindelijk aan in België en dienden jullie onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u de volgende documenten neer: kopieën van de taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen, alsook uw originele werkkaart en een aanbevelingsbrief van Turbo Engineering. Uw advocaat voegde nog een attest toe aangaande de psychologische toestand van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Eerst en vooral is het opmerkelijk dat de taliban in uw regio pas na vijf jaar plots ontdekte dat u op de militaire basis van Bagram tewerkgesteld was. U werkte hier immers reeds sinds 2012 (CGVS p.3), en uw problemen staken pas de kop op kort voor uw vertrek op 14 saratan 1396 oftewel 5 juli 2017 (CGVS p.11). Ook is het merkwaardig dat uw echtgenote wachtte tot u thuis kwam voor uw wekelijkse verlofdag om u in te lichten over de geruchten die volgens de buurman de ronde gingen in de moskee. Het feit dat u volgens uw echtgenote uw gsm niet mocht gebruiken op de luchthaven (CGVS 18/16071B p.9) is aannemelijk, maar dat u er op geen enkele andere manier te bereiken viel is twijfelachtig. Bovendien had uw buurman aangegeven dat zowel uw leven als dat van uw echtgenote en kinderen in gevaar kon zijn (CGVS 18/16071B p. 8-9), en is het dan ook vreemd dat uw echtgenote u op geen andere manier heeft proberen te bereiken nog voordat u naar huis kwam.

Een andere belangrijke bedenking kan gemaakt worden bij het feit dat u vervolgens nog terugkeerde naar uw werk in Bagram om een maand verlof aan te vragen (CGVS p.11). Dat u dit enkel op uw werk zelf kon regelen (CGVS p.13) is weliswaar aannemelijk, maar dat u ervoor koos om ondanks de dreiging waarvoor uw buurman had gewaarschuwd toch terug naar Bagram te gaan is weinig logisch. Immers, door terug te keren naar Bagram riskeerde u de waarheid omtrent uw werk helemaal aan het licht te brengen daar u intussen – althans volgens uw buurman – in het vizier van de taliban was gekomen en dus mogelijk in de gaten gehouden werd door hen. Daarenboven is het behoorlijk eigenaardig dat u ervanuit ging dat dit probleem door middel van het nemen van een maand verlof opgelost zou zijn. Gevraagd wat uw plan was na die maand verlof, verklaarde u dat u de situatie zelf wou evalueren en niet direct plannen had (CGVS p.13). U stelde zelfs dat als het na die maand veilig bleek dat u toch verder ging werken (CGVS p.13). Dat u ondanks de geruchten die de ronde gingen over uw werk toch overwoog om uw job gewoon verder te zetten indien er tijdens die maand verlof niets zou gebeuren, ondermijnt de dreiging van de taliban die u zou ervaren hebben. Het feit dat er op dat ogenblik niets gebeurde, sloot immers niet uit dat er in de toekomst iets kon gebeuren. Ook is het noemenswaardig dat u op geen enkel moment hulp hebt gezocht bij de Afghaanse autoriteiten of andere personen of partijen zoals bijvoorbeeld de dorpsouderen of dorpsraad (CGVS p.14).

Verder is de manier waarop de taliban u vervolgens bij u thuis kwam opzoeken weinig geloofwaardig. Zo verklaarde zowel u als uw echtgenote dat zij 's nachts op de deur kwamen kloppen en zeiden dat ze met u wilden spreken (CGVS p.12, 14, CGVS 18/16071B p.8, 9). Indien zij echter werkelijk van plan waren u te vermoorden, zoals niet alleen uw buurman had aangegeven (CGVS 18/16071B p.8, 9) maar deze talibs ook zelf verkondigden volgens uw echtgenote (CGVS 18/16071B p.10), is dit een weinig strategisch plan. Uw verklaring dat zij jullie huis niet zomaar binnen konden komen omdat jullie heel hoge muren hadden en zij u daardoor ook niet konden zien (CGVS p.14), overtuigt evenmin. Uit uw verklaringen blijkt immers eveneens dat jullie huis een achterdeur had via dewelke u wegvluchtte (CGVS p.12, 14), en het is dan ook bijzonder merkwaardig dat deze talibs niet van deze ingang gebruik gemaakt hebben of deze op zijn minst bewaakten zodat u niet via deze weg kon vluchten. Dat deze talibs vervolgens wel nog ongeveer een uur in de buurt van uw huis bleven, maar niets anders ondernamen en gewoon wachtten totdat u naar buiten ging komen (CGVS p.15, CGVS 18/16071B p.10), valt eveneens moeilijk te geloven. Bovendien vertrokken uw vrouw en kinderen de volgende ochtend vanuit jullie dorp naar het provinciecentrum om u daar te ontmoeten en samen verder te reizen, en is het opvallend dat deze talibs, die het duidelijk op u gemunt hadden, hen blijkbaar niet gevolgd zijn.

Tot slot blijkt uit de aanbevelingsbrief van Turbo Engineering dat u uw contract er op 31/05/2017 beëindigd werd wegens de inkrimping van de (financiële) middelen voor het project (zie inventaris documenten) en wordt nergens in deze brief bevestigd dat u plots het land moest ontvluchten en hierdoor niet kon terugkeren uit verlof. Integendeel, in deze brief wordt ook gesteld dat u geconfronteerd werd met vele bedreigingen en dit ook vele keren aan uw werkgever heeft gemeld (zie inventaris documenten), hoewel u zelf altijd over slechts één incident heeft gesproken. Daarenboven gaf u aan dat u Afghanistan verliet op 14 saratan 1396 oftewel 5 juli 2017, na drie dagen bij uw schoonfamilie in Kaboel verbleven te hebben (CGVS p.16), en dat uw verlof op dat ogenblik slechts ongeveer halfweg was (CGVS p.12, 14). Uw verlof zou dus volgens uw verklaringen ingegaan zijn rond midden juni 2017, terwijl uit deze aanbevelingsbrief blijkt dat uw contract reeds op 31 mei 2017 beëindigd werd. Een dergelijk frappante tegenstrijdigheid doet bovenop de andere vaststellingen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden asielmotieven.

Het CGVS dient dan ook te concluderen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of omdat u er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man die tot de 12de klas naar school ging, kan lezen en schrijven en diverse werkervaringen heeft. Zo werkte u naast uw laatste job als machine operator op de militaire basis van Bagram in het verleden ook als handelaar, chauffeur en landbouwer (CGVS p.3). Bovendien leeft nog slechts één van uw broers in het district Nejrab (CGVS p.6) en heeft de rest van uw dichte familie en schoonfamilie de regio reeds verlaten. Zo woont uw andere broer al meerdere jaren in de provincie Panjshir en verhuisde uw zus in 2016 samen met haar echtgenoot naar Mazar-e Sharif in het noorden van het land (CGVS p.6). De moeder, broers en zus van uw echtgenote leven op hun beurt al sinds 2002 in Kabul (CGVS p.7 en CGVS 18/16071B p.3) en de broers van uw echtgenote hebben er zelfs een eigen winkel (CGVS p.8 en CGVS 18/16071B p.4). Ook een tante van uw echtgenote leeft in Kabul (CGVS 18/16071B p.4). Verder is er geen reden om aan te nemen dat uw kinderen geen onderwijs zouden kunnen genieten in Kabul, en is er eveneens gezondheidszorg voor handen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de capaciteiten beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er samen met uw gezin een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning kan beschikken.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u in Kabul ook bang was. U vreesde dat de taliban uw kinderen zou ontvoeren als ze u niet konden arresteren. Ook haalde u aan dat uw schoonbroer zei dat hij u niet kon helpen omdat hij door uw problemen ook problemen kon krijgen, en dat jullie beter het land verlieten (CGVS p.12, 16). Andere redenen waarom jullie niet in Kabul konden blijven zijn er volgens zowel uzelf als uw echtgenote niet (CGVS p.16 en CGVS X p.11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban omwille van uw tewerkstelling op Amerikaanse militaire basis van Bagram gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u hebt neergelegd ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming wijzigen bovenstaande appreciatie niet. De taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van u en uw gezin tonen louter jullie nationaliteit en herkomst aan, elementen die niet ter discussie staan. Uw werkkaart en de aanbevelingsbrief van Turbo Engineering ondersteunen enkel uw tewerkstelling als

machine-operator voor dit bedrijf, een gegeven dat eveneens niet betwist wordt, maar staven geenszins de door u voorgehouden problemen met de taliban. Integendeel, de brief omschrijft zoals eerder besproken zelfs andere omstandigheden voor de beëindiging van uw contract (zie supra). Het attest met betrekking tot de psychologische toestand van uw echtgenote dat uw advocaat nog toevoegde beschrijft een depressie die te wijten zou zijn aan traumatische gebeurtenissen (zie inventaris documenten), maar is verder niet van die aard om de reeds vastgestelde ongeloofwaardig van de problemen met de taliban te herstellen. Bovendien dateert dit attest reeds van 17 december 2018, oftewel ruim acht maanden geleden, en verklaarde uw echtgenote ten overstaan van het CGVS dat zij zich intussen iets beter voelt. Ook legde ze de reden voor haar psychologische problemen in de eerste plaats en voor een heel groot deel bij het verkeersongeval in Servië (CGVS X p.13).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van At. F. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en werd u geboren op 14/06/1363 (Gregoriaanse kalender: 5/09/1984) in het dorp Afghanya (district Nejrab, provincie Kapisa). U bent Tadzjiek van etnische origine en soennitisch moslim. In de 7de klas moest u stoppen met school omdat de taliban overal in Afghanistan aan de macht waren gekomen. Zo'n 18 jaar geleden huwde u met A. O. ((...)). Samen kregen jullie drie kinderen: An., Z. en I.. U was steeds huisvrouw. In 2012 ging uw echtgenoot aan de slag als machine operator voor het bedrijf Turbo Engineering in Bagram (provincie Parwan). Doorgaans kwam hij één keer per week naar huis. De mensen in uw regio waren niet op de hoogte van zijn job en dachten dat hij als chauffeur in de buurt van Mazar-e Sharif werkte.

In de vierde maand van het jaar 1396 (juni, juli 2017) kwam uw buurman S. naar uw huis en vertelde hij u dat hij in de moskee gehoord had dat uw echtgenoot voor de Amerikanen in Bagram aan het werken was. De zonen van die personen die hij dit had horen vertellen werkten bovendien voor de taliban. Hij zei dat jullie moesten opletten en wilde jullie waarschuwen. Drie dagen later kwam uw man thuis voor zijn wekelijkse verlofdag en bracht u hem hiervan op de hoogte. De volgende dag keerde uw man terug naar zijn werk en vroeg hij onmiddellijk een maand verlof aan. Hij wilde hiermee de mensen in uw regio misleiden en aantonen dat hij niet in Bagram werkte. Ongeveer halfweg dit verlof werd er tussen 1u en 2u 's nachts plots op de deur van jullie huis geklopt. Het waren talibanleden die zeiden dat uw man naar buiten moest komen omdat ze hem wilden spreken. Uw man liep weg langs de achterzijde van jullie huis en ging naar het districtscentrum van Nejrab. U deed de deur niet open en riep dat uw man niet thuis was. Nog tot ongeveer 3u bleven deze talibs in de omgeving van uw huis, om uiteindelijk weg te gaan. Om 5u belde uw echtgenoot u op en zei hij dat hij in het provinciecentrum van Kapisa op jullie wachtte. Rond 8u vertrokken u en uw kinderen eveneens naar daar, en reisden jullie samen met uw man verder tot in Kaboel. Jullie bleven er drie nachten bij uw moeder en namen uiteindelijk de beslissing om het land te verlaten.

Op 14 saratan 1396 (5 juli 2017) vertrokken u en uw gezin vanuit Kaboel naar Nimroz, waar jullie op illegale wijze de grens met Iran overstaken. Via Iran reisden jullie verder naar Turkije, waar jullie een twintigtal dagen in Istanboel verbleven. Vanuit Turkije staken jullie te voet de grens met Bulgarije over, waar jullie opgepakt werden door de Bulgaarse politie. Jullie werden er naar een gesloten centrum gebracht en verplicht om vingerafdrukken te geven en asiel aan te vragen. Vervolgens werden jullie overgebracht naar een open centrum, waar jullie nog één maand bleven. Per auto reisden jullie verder tot in Servië, waar jullie een verkeersongeval hadden. Hierop werden jullie naar een opvangcentrum gebracht waar jullie ongeveer zeven maanden bleven. Jullie moesten tijd nemen om te herstellen en in de winter was het sowieso moeilijk om verder te reizen. Vanuit Servië reisden jullie nog verder via Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Op 17 juli 2018 kwamen u en uw gezin uiteindelijk aan in België en dienden jullie onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning dit verzoek legde uw echtgenoot de kopieën van de taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van hemzelf, u en de kinderen neer, alsook zijn originele werkkaart en een

aanbevelingsbrief van Turbo Engineering. Uw advocaat voegde nog een attest toe aangaande uw psychologische toestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de problemen die uw echtgenoot, A. O. (...), in uw land van herkomst met de taliban ondervond. Dit verzoek werd echter door het CGVS afgewezen vanwege ongeloofwaardige verklaringen en het voorleggen van een tegenstrijdige document. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zou hebben.

In hoofde van uw echtgenoot motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, alsook houden zij voor dat er een beoordelingsfout plaatsvond.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken: het rapport "OSAR. Afghanistan: situation sécuritaire dans le district de Nejrab, province de Kapisa" van 3 mei 2018 (stuk 4), een uittreksel uit het rapport "UNHCR. Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 (stuk 5), het rapport "EASO. COI Report. Afghanistan: Security Situation" van juni 2019 (stuk 6), het rapport "UNHCR. International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 12 maart 2018 (stuk 7), het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 217 609 van 27 februari 2019 (stuk 8) en het rapport "OSAR. Afghanistan: traitement psychiatrique et psychothérapeutique" van 5 april 2017 (stuk 9).

Op 19 mei 2020 laat verwerende partij aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “*UNHCR. Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan. Security Situation in Kabul City*” van 8 april 2020, een uittreksel uit het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation*” van juni 2019 en een uittreksel uit het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers verklaren de taliban te vrezen omwille van de werkzaamheden van verzoeker voor het bedrijf Turbo Engineering waarbij hij meestal op Amerikaanse militaire luchthaven van Bagram werkzaam was. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat de taliban in hun regio slechts na vijf jaar plots ontdekte dat verzoeker op de militaire basis van Bagram werkzaam was; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekster wachtte tot verzoekers thuiskomst voor zijn wekelijkse verlofdag om hem in te lichten over de geruchten die volgens de buurman de ronde deden in de moskee nu deze buurman had aangegeven dat zowel verzoekers leven als dat van verzoekster en hun kinderen in gevaar kon zijn; (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker vervolgens terugkeerde naar zijn werk in Bagram om een maand verlof aan te vragen nu hij zo immers riskeerde de waarheid omtrent zijn werk helemaal aan het licht te brengen daar hij intussen – althans volgens hun buurman – in het vizier van de taliban was gekomen en het in dit licht evenmin geloofwaardig is dat hij overwoog om zijn job gewoon verder te zetten indien er tijdens die maand verlof niets zou gebeuren; (iv) verzoekers op geen enkel ogenblik hulp hebben gezocht bij de Afghaanse autoriteiten of andere personen of partijen zoals bijvoorbeeld de dorpsouderen of dorpsraad; (v) de door verzoekers geschetste manier waarop de taliban verzoeker bij hen thuis kwam opzoeken niet geloofwaardig is en het opvallend is dat deze talibs verzoekster en de kinderen – die nochtans de volgende ochtend na het nachtelijke bezoek van de taliban naar het provinciecentrum gingen om verzoeker daar te ontmoeten en samen verder te reizen – blijkbaar niet zijn gevolgd; (vi) uit de door verzoeker voorgelegde aanbevelingsbrief van Turbo Engineering blijkt dat zijn contract op 31 mei 2017 werd beëindigd omwille van economische redenen en daarin nergens wordt bevestigd dat hij plots het land diende te verlaten en hierdoor niet kon terugkeren uit zijn verlof, doch integendeel melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker verschillende bedreigingen zou hebben ontvangen en dit vele keren aan zijn werkgever zou hebben gemeld, daar waar verzoeker zelf altijd over één incident sprak en bovendien moet worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat zijn verlof zou zijn ingegaan ergens midden juni 2017 terwijl uit de brief blijkt dat zijn contract eerder reeds beëindigd werd en (vii) de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette

doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst kunnen verzoekers, hoewel op zich geloof kan worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden voor het bedrijf Turbo Engineering op de Amerikaanse militaire luchthaven van Bagram, de door hen voorgehouden problemen met de taliban omwille van deze werkzaamheden niet aannemelijk maken.

Verzoekers verklaren dat hun buurman verzoekster in de vierde maand van het jaar 1396 (juni-juli 2017) vertelde dat hij in de moskee gehoord had dat verzoeker voor de Amerikanen in Bagram aan het werken was, nadat zij reeds vijf jaar de werkzaamheden van verzoeker voor het bedrijf Turbo Engineering op de Amerikaanse militaire luchthaven van Bagram geheim wisten te houden (administratief dossier, stuk 9, p. 8 en administratief dossier, stuk 8, p. 11). Verzoekster geeft aan dat zij verzoeker hiervan slechts inlichtte toen hij thuiskwam op zijn wekelijkse verlofdag omdat het voor hem op de luchthaven verboden was om zijn gsm te gebruiken (administratief dossier, stuk 9, p. 8-9) en zij hem aldus niet eerder kon bereiken. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud inderdaad verklaart dat hij slechts één dag in de week naar huis kon gaan, doch dat hij daarbij uitdrukkelijk te kennen geeft dat hij telkens eerst belde naar huis om te vragen of de situatie veilig was om naar huis te komen (administratief dossier, stuk 8, p. 4). Gelet op het feit dat verzoeker aangeeft dat hij in het verleden zijn vrouw de instructie had gegeven om, als iemand zou vragen naar zijn werk, te verklaren dat hij als chauffeur in Mazar en in het noorden van het land werkzaam was omdat de waarheid te gevaarlijk was (administratief dossier, stuk 8, p. 11-12) en rekening houdend met het feit dat verzoeker telkens contact opnam met het thuisfront teneinde de veiligheidssituatie in te schatten, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster gedurende dit telefonisch contact - en dus voor zijn eigenlijke thuiskomst - verzoeker zou hebben ingelicht over het feit dat hun buurman vertelde dat hij in de moskee gehoord had over verzoekers werkzaamheden voor de Amerikanen in Bagram. Dat verzoekster daarentegen wachtte tot verzoekers uiteindelijke terugkeer naar huis, drie dagen nadat de buurman haar op de hoogte bracht van deze feiten, doet dan ook wel degelijk in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeksters tante in deze periode zou zijn gestorven en zij mee de voorbereidingen voor de begrafenis op zich nam en het bijgevolg erg druk had, betreft een *postfactum* verklaring die verzoekers op geen enkele objectieve wijze staven en die hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen.

Verder geven verzoekers aan dat verzoeker, nadat hij was ingelicht over de vermoedens die zijn buurman had opgevangen over zijn werk, na één dag terugkeerde naar zijn werk, dat hij daar twee of drie dagen terug aan de slag ging en vervolgens verlof vroeg voor één maand om zo de situatie thuis te kunnen evalueren (administratief dossier, stuk 8, p. 13 en stuk 9, p. 9). Verzoeker geeft aan dat zijn terugkeer naar het werk ingegeven was door het feit dat hij zijn werkkaart op het werk moest afgeven omdat zijn verlof anders niet goedgekeurd werd (administratief dossier, stuk 8, p. 13).

De Raad acht het evenwel allerm minst geloofwaardig dat verzoeker, die reeds in het vizier van de taliban was gekomen, het risico zou nemen om de waarheid omtrent zijn werk helemaal aan het licht te brengen door terug te keren naar de basis in Bagram. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker de optie wilde openhouden om eventueel later voor zijn bedrijf te werken omdat het een hele goede en goed betaalde job was, dat hij alert maar nog niet volledig gealarmeerd was omdat hij slechts een indirecte dreiging had ontvangen en hij gewoonweg verplicht was om zijn werkkaart te gaan inleveren, te meer daar anders de drie personen die voor hem garant staan, problemen zouden krijgen wegens het niet inleveren van zijn werkkaart, kan allerm minst overtuigen. Vooreerst is niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij zijn werkbadge voor ieder verlof diende in te leveren uit

veiligheidsoverwegingen (administratief dossier, stuk 8, p. 13 en verzoekschrift, p. 8), doch hij anderzijds aangeeft dat hij dit niet hoefde te doen wanneer hij zijn wekelijkse dag verlof nam (administratief dossier, stuk 8, p. 13). Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat dezelfde veiligheidsoverwegingen zouden gelden, ongeacht de duur van het verlof. Daarenboven kan in deze context nog worden bemerkt dat verzoeker zijn originele werkkaart voorlegt, die hem zou zijn opgestuurd per post uit Afghanistan door de voorzitter van het bedrijf Turbo Engineering (administratief dossier, stuk 8, p. 11), hetgeen niet verzoekenbaar is met zijn bewering als zou de veiligheid dicteren dat de werkkaarten steeds op de basis zouden ingeleverd moeten worden.

Daarenboven is de door verzoekers geschetste wijze waarop de taliban hen thuis kwamen opzoeken allerminst geloofwaardig. Verzoekers geven aan dat de talibs 's nachts op de deur kwamen kloppen en zeiden dat ze met verzoeker wilden spreken (administratief dossier, stuk 8, p. 12 en 14 en stuk 9, p. 8-9). Hierop zou verzoeker via een kleine deur aan de achterkant zijn weggevlucht (administratief dossier, stuk 8, p. 14). De taliban zouden dit omwille van de hoge muren rond hun woning niet hebben opgemerkt volgens verzoekers (administratief dossier, stuk 8, p. 14 en stuk 9, p. 9). Vervolgens zou verzoekster aan de talibs hebben gemeld dat haar man (verzoeker) niet thuis was en dat zij geen informatie had, zonder evenwel de deur te openen (administratief dossier, stuk 9, p. 10). De talibs zouden vervolgens wel nog ongeveer een uur in de buurt van hun huis zijn gebleven, maar niets hebben ondernomen (administratief dossier, stuk 8, p. 15 en administratief dossier, stuk 9, p. 10). Aangezien verzoekster verklaart dat zowel hun buurman als de talibs zelf verkondigden dat zij verzoeker zouden vermoorden (administratief dossier, stuk 9, p. 8, 9 en 10), is het allerminst aannemelijk dat de taliban zich zomaar zouden laten afschepen door verzoekster zonder dat zij zelfs ook maar de woning zouden hebben doorzocht op zoek naar verzoeker. Het is in deze context bovendien geheel ongeloofwaardig dat verzoekster, samen met de kinderen de volgende ochtend vanuit het dorp naar het provinciecentrum zou zijn afgereisd waar zij verzoeker ontmoetten en samen verder reisden (administratief dossier, stuk 8, p. 15 en stuk 9, p. 11), nu zij daarbij het risico liepen gevolgd te worden door de taliban die het gezin duidelijk in het vizier hadden.

Verder wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij op geen enkel ogenblik hulp heeft gezocht bij de Afghaanse autoriteiten of andere personen of partijen zoals bijvoorbeeld de dorpsouderen of dorpsraad (administratief dossier, stuk 8, p. 14). Hoewel verzoeker verklaart dat de arbaki's een dubbele moraal hanteren in zijn regio van herkomst (administratief dossier, stuk 8, p. 9) en hij aangeeft dat de overheid geen macht heeft in zijn regio van herkomst, waarbij hij verwijst naar een voorbeeld van twee gezinnen die bij hun klacht bij het districtscentrum te horen zouden hebben gekregen dat zij niet naar het dorp konden komen en hen niet konden helpen (*ibid*, p. 14), kon redelijkerwijze van verzoekers - die reeds vijf jaar het mogelijke risico dat verbonden was aan verzoekers werkzaamheden poogden af te wenden door diens werkzaamheden verborgen te houden - worden verwacht dat zij minstens een poging zouden hebben ondernomen om hulp te zoeken in hun land van herkomst alvorens zich te beroepen op internationale bescherming, *quod non*.

De door verzoeker voorgelegde aanbevelingsbrief van Turbo Engineering ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door verzoekers voorgehouden vluchtrelaas.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

"Tot slot blijkt uit de aanbevelingsbrief van Turbo Engineering dat u uw contract er op 31/05/2017 beëindigd werd wegens de inkrimping van de (financiële) middelen voor het project (zie inventaris documenten) en wordt nergens in deze brief bevestigd dat u plots het land moest ontvluchten en hierdoor niet kon terugkeren uit verlof. Integendeel, in deze brief wordt ook gesteld dat u geconfronteerd werd met vele bedreigingen en dit ook vele keren aan uw werkgever heeft gemeld (zie inventaris documenten), hoewel u zelf altijd over slechts één incident heeft gesproken. Daarenboven gaf u aan dat u Afghanistan verliet op 14 saratan 1396 oftewel 5 juli 2017, na drie dagen bij uw schoonfamilie in Kaboel verbleven te hebben (CGVS p.16), en dat uw verlof op dat ogenblik slechts ongeveer halfweg was (CGVS p.12, 14). Uw verlof zou dus volgens uw verklaringen ingegaan zijn rond midden juni 2017, terwijl uit deze aanbevelingsbrief blijkt dat uw contract reeds op 31 mei 2017 beëindigd werd. Een dergelijk frappante tegenstrijdigheid doet bovenop de andere vaststellingen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden asielmotieven."

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan te betreuren dat de aanbevelingsbrief foutief aangeeft dat zijn contract zou zijn opgehouden op 31 mei 2017 omwille van financiële redenen, dat dit normaal in elk

geval tot 31 september 2017 zou lopen en verzoeker geen weet heeft van een voortijdige beëindiging ervan. Zij geven evenwel in het verzoekschrift aan verduidelijking te hebben gevraagd bij verzoekers werkgever omtrent de vermelde datum van de beëindiging van zijn contract. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers tot op heden nalaten om deze verduidelijking voor te leggen en bijgevolg geen enkel valabel argument aanbrengen om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.2.4. De werkzaamheden van verzoeker voor het bedrijf Turbo Engineering op de militaire basis van Bagram kunnen, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 5) blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Ook het in het verzoekschrift geciteerde rapport "*EASO. COI Report. Afghanistan: Security Situation*" van juni 2019 (stuk 6) maakt melding van het feit dat een individuele beoordeling zich opdringt. Het enkele gegeven dat er in de regio van verzoekers een hoge AGE-aanwezigheid is, is op zich evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande slagen verzoekers er immers niet in de door hen aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.5. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Daargelaten de vaststelling dat de taskara's van verzoeker en zijn gezin slechts kopieën betreffen die eenvoudig door middel van knip- en plakwerk te fabriceren zijn, tonen deze louter hun nationaliteit en herkomst aan, die hier evenwel niet ter betwisting staat.

Met betrekking tot de werkkaart en de aanbevelingsbrief moet vooreerst worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds werd vastgesteld in punt 2.3.2.3.1.. Daarnaast kan erop worden gewezen dat verzoekers werkzaamheden als machine-operator voor het bedrijf Turbo Engineering op zich evenmin ter discussie staan, doch dat hoger is gebleken dat verzoekers *in casu* geen concrete vrees voor vervolging aannemelijk weten te maken omwille van deze werkzaamheden.

Het attest met betrekking tot de psychologische toestand van verzoekster beschrijft een depressie die te wijten zou zijn aan traumatische gebeurtenissen, waarbij wordt verwezen naar het verkeersongeval in Servië, hun reisweg en de gebeurtenissen in Afghanistan. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een psycholoog slechts vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van een patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Bovendien blijkt uit het attest dat dit reeds werd opgesteld op 17 december 2018 en dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 augustus 2019 aangeeft dat zij zich intussen iets beter voelde (administratief dossier, stuk 9, p. 13). Daarnaast legt verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud de reden voor haar psychologische problemen voor een groot deel bij het verkeersongeval in Servië (*ibid*). Dit alles maakt dan ook dat het attest allerminst een bewijs kan vormen van de omstandigheden waarin de psychologische problemen van verzoekster zijn ontstaan, laat staan dat het een bewijs zou kunnen vormen van de door verzoekers voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation”* van juni 2019. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan. Security Situation”* van mei 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation”* van juni 2019, de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 8 april 2020 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation”* van juni 2019) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprake zou zijn van willekeurig geweld, dient erop gewezen dat in het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar verschillende rapporten (verzoekschrift, stukken 5-7), het betoog dat er een achteruitgang is van de veiligheidssituatie in Afghanistan en er een toenemende controle is door de Taliban, alsook de argumentatie dat de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad Kabul door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet langer actueel is en de grote impact op de burgerbevolking miskent, tonen verzoekers echter niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoekers in hun verzoekschrift citeren (stukken 5-7), ligt - voor zover zij niet dezelfde is - immers in lijn met de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt aangebracht en met de analyse van EASO. De Raad betwist bovendien niet dat er in Kabul regelmatig aanslagen plaatsvinden en burgerslachtoffers vallen, doch is op basis van de voorliggende informatie van oordeel dat niet elke burger die naar Kabul terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid omwille van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dat er aan de gang is.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterialternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging*

gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man die tot de 12de klas naar school ging, kan lezen en schrijven en diverse werkervaringen heeft. Zo werkte u naast uw laatste job als machine operator op de militaire basis van Bagram in het verleden ook als handelaar, chauffeur en landbouwer (CGVS p.3). Bovendien leeft nog slechts één van uw broers in het district Nejrab (CGVS p.6) en heeft de rest van uw dichte familie en schoonfamilie de regio reeds verlaten. Zo woont uw andere broer al meerdere jaren in de provincie Panjshir en verhuisde uw zus in 2016 samen met haar echtgenoot naar Mazar-e Sharif in het noorden van het land (CGVS p.6). De moeder, broers en zus van uw echtgenote leven op hun beurt al sinds 2002 in Kabul (CGVS p.7 en CGVS X p.3) en de broers van uw echtgenote hebben er zelfs een eigen winkel (CGVS p.8 en CGVS X p.4). Ook een tante van uw echtgenote leeft in Kabul (CGVS X p.4). Verder is er geen reden om aan te nemen dat uw kinderen geen onderwijs zouden kunnen genieten in Kabul, en is er eveneens gezondheidszorg voor handen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de capaciteiten beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er samen met uw gezin een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning kan beschikken.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u in Kabul ook bang was. U vreesde dat de taliban uw kinderen zou ontvoeren als ze u niet konden arresteren. Ook haalde u aan dat uw schoonbroer zei dat hij u niet kon helpen omdat hij door uw problemen ook problemen kon krijgen, en dat jullie beter het land verlieten (CGVS p.12, 16). Andere redenen waarom jullie niet in Kabul konden blijven zijn er volgens zowel uzelf als uw echtgenote niet (CGVS p.16 en CGVS X p.11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban omwille van uw tewerkstelling op Amerikaanse militaire basis van Bagram gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul", (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account." (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissingen blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekers redelijk kan worden geacht.

Zo verzoekers nog verwijzen naar een arrest van het Franse '*Cour Nationale du droit d'asile*' van 9 maart 2018 dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Dezelfde bemerking dringt zich op voor de verwijzing naar het arrest nr. 217 609 van 27 februari 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verzoekschrift, stuk 8).

Waar verzoekers aanvoeren dat zij inderdaad over familie beschikken in de stad Kabul, maar dit niet impliceert dat deze familieleden een gezin van vijf leden bij hen zouden kunnen opvangen en de grootte van hun gezin aldus een hervestiging bij familie in de weg staat, hetgeen zij zouden hebben uitgelegd mochten zij bevraagd zijn geweest over eventuele huisvesting bij hun familieleden in Kabul, slagen zij er andermaal niet in te overtuigen. Er dient immers te worden opgemerkt dat de ondersteuning van een netwerk geenszins beperkt is tot het bieden van onderdak, doch zich eveneens kan uiten in andere aspecten, zoals onder meer (tijdelijk) financiële ondersteuning, het helpen bij het zoeken naar tewerkstelling, bij het zoeken van huisvesting, etc.. Verzoekers tonen, met het betoog dat zij geen onderdak zouden kunnen verkrijgen bij hun familie, bijgevolg geenszins aan dat zij geen enkele ondersteuning zouden kunnen verkrijgen van hun netwerk in Kabul.

Verder betogen verzoekers in hun verzoekschrift dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen flagrant de beschikbare informatie miskent over de situatie in Kabul met betrekking tot onderwijs voor kinderen en stellen zij, onder verwijzing naar het rapport "*EASO. COI Report. Afghanistan: Security Situation*" van juni 2019 (verzoekschrift, stuk 6) dat er wel degelijk sprake is van "*impeded access to education*" (vrije vertaling: een belemmerde toegang tot onderwijs) en aanvallen op onderwijsinstellingen. De Raad merkt evenwel op dat deze informatie van louter algemene aard is en hieruit geenszins blijkt dat de kinderen van verzoekers *in concreto* geen toegang zouden hebben tot onderwijs.

Verzoekers vervolgen nog dat verzoekster met psychologische problemen kampt die opvolging behoeven, dat haar medische toestand nog zal verslechteren wanneer zij terug naar Kabul wordt gestuurd en het zeer onwaarschijnlijk is dat zij deze opvolging of verdere zorgen in Kabul zou kunnen krijgen, waartoe zij citeren uit het rapport "*OSAR. Afghanistan: traitement psychiatrique et psychothérapeutique*" van 5 april 2017 (verzoekschrift, stuk 9). De Raad benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat het psychologisch attest dateert van 17 december 2018 en dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 augustus 2019 aangeeft dat zij zich intussen iets beter voelde (administratief dossier, stuk 9, p. 13). Uit niets blijkt, en verzoekers tonen niet aan, dat deze psychologische problemen een hervestiging in Kabul in de weg staan. Overigens brengen verzoekers geen enkel begin van bewijs bij voor het feit dat verzoekster thans verdere opvolging behoeft voor psychologische problemen.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat de humanitaire situatie in de stad Kabul het voorbije jaar sterk achteruit is gegaan door de grote toestroom van IDP's in de stad en zij, onder verwijzing naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 5) en het rapport "*EASO. COI Report. Afghanistan: Security Situation*" van juni 2019 (stuk 6), erop wijzen dat de absorptiecapaciteit van de hoofdstad ruimschoots overschreden is, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In de dossiers van verzoekers zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers en dat zij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.6. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT